

AART VAN VELLER

‘MIJN BALLEEN LIGGEN OP HET BLOK’

Hij is één van de jongste ondernemers in de Trouw Duurzame 100. Aart van Veller (32) wordt ook wel ‘een snelle jongen met een hart voor moeder aarde’ genoemd. Met Vandebrom wil hij de energiemarkt openbreken. En het liefst zo snel mogelijk.

Wie over de Amsterdamse grachten naar Vandebrom loopt, passeert veelal ‘de nieuwe economie’. Bedrijven als Booking.com en Travelbird huizen er in statige panden. Zo ook Vandebrom dat drie verdiepingen in beslag neemt op de Herengracht. Helemaal bovenin werkt Aart van Veller samen met zijn twee compagnons, Remco Wilcke en Matthijs Guichelaar. Van Veller – knotje op zijn hoofd, serieuze blik – hoeft eigenlijk niet zo nodig over zichzelf te praten. Hij heeft het liever over zijn missie: het verduurzamen van de energiesector. Tijdens het gesprek grijpt hij elke kans aan om uit te leggen hoe hij de wereld ziet en hoe hij de grote massa wil meekrijgen in de strijd tegen klimaatverandering. Niet door met het vingertje te wijzen en van alles te verbieden, maar juist door het alternatief aantrekkelijker te maken.

Zijn eigen ouders – hippies, volgens Van Veller – keken anders naar de wereld. Niet slechter, benadrukt hij, maar in deze tijd wel minder effectief als je de wereld wilt veranderen. Van Veller groeide op in Haarlem samen met drie jongere zusjes. Vader was muzikant, moeder werkte in de gezondheidszorg. ‘Hun verzet zat meer in, even gechargeerd, zich terugtrekken in een hutje op de hei’, zegt Van Veller. ‘Met alles wat daarbij hoort. Macrobiotisch en veganistisch eten, bezig met homeopathie, spiritualiteit. Stemden het meest linkse wat je kon stemmen. En gingen de barricaden op, protesteren tegen de oorlog en tegen de bio-industrie.’ Als hij 8 is, scheiden zijn ouders.

Heeft dat veel impact op u gehad?

‘Volgens mij heeft dat altijd impact op een kind. Nu zie ik in dat dat het beste voor ieder-

een was. Mijn ouders waren uit elkaar gegroeid. Maar als kind had ik dat minder door. Het was geen gemakkelijke periode. Ik voelde me ook verantwoordelijk voor mijn zusjes. Achteraf denk ik dat het me ook in positief opzicht zeker heeft gevormd. Ik heb vroeg geleerd om veel verantwoordelijkheid te hebben en te nemen. En om op eigen benen te staan. Mijn ouders bleven allebei in Haarlem wonen en wij verdeelden de dagen over hen.’

Is een kind van gescheiden hippieouders een lastige puber?

‘Ik was geen vervelende puber, maar ik verzet me wel tegen het echt donkergroene geitenwollensokken-idee. En verzet zat vaak in kleine dingen. Mijn vader wilde dat ik muziek ging maken, maar in plaats daarvan heb ik jarenlang op hoog niveau gejudoed, heel gedisciplineerd vijf dagen in de week getraind. Toch ging ik na de basisschool naar de vrije school – geitenwollensokjes leren breien, zeg maar. Dat had ik dan wel uit mijn opvoeding meegekregen.’

Op die school ‘gebeurde eigenlijk van alles dat nu hip is’, zegt hij, terwijl hij een stukje pure chocolade eet (‘slecht geluncht’, verexcuseert hij zich). De school had een eigen groentetuin, docenten waren allemaal een beetje antroposofisch. ‘Natuurlijk vonden we dat soms ook

Van Veller in Bar Moustache, waar hij graag komt.
'Ik vul vrije tijd graag zinnig in'

wel heel stom, maar later kom je er toch achter dat je dingen hebt meegekregen die andere kinderen hebben moeten missen. Iedereen was het er daar wel mee eens dat het milieu belangrijk is, en dat klimaatverandering een probleem is.'

Als tiener wilde Van Veller vooral 'succesvol worden'. Bankier, zakenman of ondernemer, dat leek hem wel wat ('zonder duidelijke reden: dat was mijn beeld van succes'). Niet voor het geld, of voor de spulletjes, maar voor het succes. Iets bereiken. In zijn judocarrière waren de Olympische Spelen het ultieme doel, maar toen dat onhaalbaar bleek, verschoven zijn focus. Kort daarvoor had hij van zijn leraar aardrijkskunde ('ook zo'n antroposoof') het boekje *Limits to growth* gekregen, dat beredeneerde – zoals de titel al zegt – hoe de groei van de wereldbevolking en economi-

sche groei uiteindelijk zouden leiden tot uitputting van alle bronnen op aarde. Het opende zijn ogen, zegt Van Veller. 'Het gaf me een focus. Succesvol zijn, ondernemer worden, maar ook hier iets aan dóen.'

VIEZE WOORDEN

En dus ging hij economie en bedrijfskunde studeren, na een wereldreis van een jaar. 'Als student in Amsterdam was ik niet superhappy', zegt hij. 'Ik kon mijn draai niet goed vinden.' De mentaliteit van de meeste van zijn veelal jongere studiegenoten paste niet bij de zijne. Duurzaamheid en ondernemen waren 'vieze woorden'. 'De vrije school had mijn blik veruimd, maar daar vond ik het heel nauw', zegt hij fel. 'Alsof iedereen oogkleppen op had.' Veel meer aansluiting vond hij bij Pepperminds, waar hij werkte als straatverkoper van

krantenabonnementen. Bij datzelfde bedrijf kreeg Van Veller voor elkaar dat hij de boel mocht gaan verduurzamen. Overstappen naar groene stroom, zuiniger auto's leasen, Gulpenner bier. Uiteindelijk leidde dat tot het opzetten van Wij zijn koel, een consultancybureau waarbij hij bedrijven hielp om te verduurzamen. Zijn studie maakte hij niet af. Uiteindelijk, zegt hij, was consultancy een mooie basis. 'Maar om echt impact te maken, en dat wilde ik, wilde ik met een dienst komen die schaalbaar is. Dat is Vandebron geworden.'

Kunt u zich weleens ergeren aan de duurzaamheidsgekkies die vooral roepen?

'Nee, ik denk dat de hippiebeweging waar mijn ouders toe behoorden een duidelijke rol heeft gehad qua bewustzijn. Maar die rol is uitgespeeld. Ze hebben nooit de slag kunnen

maken naar de grote massa die meer aan zijn hoofd heeft dan dit. Het is altijd een klein donkergroen groepje geweest. Het ergert me niet, maar ik vind het wel zonde. Het past niet meer bij deze tijd. In iedereen zit een wereldverbeteraar, maar je moet wel weten hoe je die eruit haalt.'

Van Veller leeft gedisciplineerd. Sport nog altijd regelmatig, gaat vroeg naar bed. Vrije tijd vult hij het liefst zinnig in. Podcasts luisteren van Tim Ferriss, auteur van *The 4-hour work week*. Uit die podcast komt de naam van zijn éénjarige zoontje Naval. Hij en zijn vriendin Eva, die directeur is van de Nationale Denktank, kwamen er tegelijk mee. 'De wereld op zijn kop', zegt Van Veller over het nieuwe vaderschap. 'Het is superintens, maar het past wel bij ons. Ik ben megablij dat we dat ventje hebben. Tegelijkertijd is het confronterend. Je bent zelf niet meer de belangrijkste persoon.' Als de wekker om 7 uur gaat, doet hij eerst een *workout* met Naval. 'Wat zonnegroetjes, opdrukken boven zijn hoofd. Dat vindt hij echt hilarisch, hij moet altijd lachen. Alsof je een showtje voor hem doet.'

BURNING MAN

Met zijn drieën wonen ze nu nog midden in het centrum van Amsterdam, nog geen 10 minuten lopen naar Vandebron. Maar het buitenland lonkt. 'Voordat Trump president werd, dachten we aan Hawaii. Mooie natuur, gave ondernemers, prettig klimaat. Toch westers.' Een voorproefje van het leven in Amerika kreeg Van Veller twee keer tijdens het beroemde en beruchte Burning Man-festival, dat wordt gehouden in de woestijn van Nevada. 'Daar wordt een halve stad gebouwd in *no time*, met andere regels', vertelt hij. 'Het gaat daar om zelfvoorzienend zijn, een waarde van de Amerikaanse samenleving. Maar omdat iedereen alles zelf heeft, kun je ook makkelijker weggeven – zonder iets terug te verwachten.' Een bizarre ervaring, zegt hij, 'alsof je op een andere planeet bent.' Maar ook leerzaam. 'Je beseft daar dat het anders kan.'

Bent u een bouwer of een blijver?

'Zeker een bouwer, anders was ik deze tent niet begonnen en al die andere tenten. Maar ik wil wel iets afmaken, zeker nu Vandebron

'MIJN VERZET ZAT IN KLEINE DINGEN: JUDO IN PLAATS VAN MUZIEK MAKEN ZOALS MIJN VADER WILDE'

Aart van Veller

- 1985 Geboren in Haarlem
- 2005 Studie economie en bedrijfskunde aan de UvA, bijbaan bij Pepperminds
- 2007 Doet mee aan Climate change college
- 2008 Richt Wij zijn koel op
- 2009 Richt Cool Endeavour op, waar meerdere duurzaamheidsinitiatieven onder vallen
- 2013 Richt Vandebron op
- 2016 Wordt vader van een zoon

Aart van Veller woont samen met zijn vriendin Eva Bik in Amsterdam

een succes is. Ik wil impact hebben, de energietransitie versnellen. Over tien jaar doe ik misschien wel weer wat anders.'

Bent u prettig om mee samen te werken?

'Ik doe mijn best. Ik ben enorm gedreven en daardoor kan ik soms hard overkomen op anderen. Duidelijk, maar hard. Ik heb een paar mensen die ik hier direct aanstuur en ik probeer ook interesse in hen als persoon te hebben. Maar ik ben heel *demanding*, het gaat me nooit snel genoeg en ik ben meestal de eerste die het aankaart als ik vind dat iemand niet functioneert in de onderneming. Ik ben heel streng voor mezelf, en dus ook voor anderen. Die discipline weer: sporten, gezond eten, vroeg slapen. Ik doe het omdat ik me er prettig bij voel, maar het komt niet gratis.'

Hij heeft ervaren dat het goed is om mensen soms een tweede kans te geven. Hij wordt milder naarmate het bedrijf groeit, zegt Van Veller. 'Ik leer steeds meer om mensen 'in hun kracht te zetten'. Toen Vandebron net bestond, kon het allemaal wel op mijn energie. Inmiddels niet meer. Je moet op zoek naar wat iemand blij en gelukkig maakt, en hoe je hem of haar daarbij kunt helpen. Ik ben er nog steeds niet goed in hoor, maar ik probeer het wel. Mijn ballen liggen op het blok qua ondernemerschap, maar we moeten het wel met elkaar halen. Die twee zijn soms lastig te combineren.'

KOETJES EN KALFJES

Zijn gebrek aan geduld ervaart hij ook vaak in zijn privéleven. Met mensen die het over koetjes en kalfjes hebben, heeft hij niet zoveel. 'Ik hou van etentjes, van goede wijn. Maar het moet wel ergens over gaan. Sommige mensen praten vooral over anderen. Roddelen. Ik praat liever over ideeën, over politiek, over hoe je je spiritueel ontwikkelt. Of over vette reizen. Je weet niet hoelang het leven je gegund is, en dan kan het maar beter ergens over gaan.'

Dat worden mensen weleens zat.

'Nou, maar ik ben andere mensen ook weleens zat. En ik ben een levensgenieter hoor. Alleen eentje die zijn vrije tijd graag zinnig invult.' ▣